

mijmering / dochter

Vandaag wordt mijn dochter veertig. Gefeliciteerd. Ja, dank je! Ze is op een vrijdagmiddag om één minuut over zes geboren, het weekend was net begonnen. De dienstdoende verpleegkundige was eigenlijk om zes uur afgewerkt, maar kon het niet

over haar hart verkrijgen 'de klus' niet af te maken. Wij, moeder en kind, maakten het al snel goed. Dát we moeder en kind waren was duidelijk: we hebben allebei korte brede duimen!

Mijn dochter is uitgegroeid tot een mooie vrouw. Ze heeft een lieve man, twee pittige jongetjes, een goede baan en een fijn huis. Ze is zelfvoorzienend van aard, altijd geweest, als moeder had en heb ik er weinig omkijken naar. De vraag is of ze dankzij mij of ondanks mij is geworden wie ze is. Ik weet dat niet. Je wordt moeder en je doet maar wat. Je hebt lief, je voedt, verzorgt, knuffelt, bevestigt, corrigeert, luistert en leeft mee, maar welk deel van haar komt van jou en welk van haarzelf? Wat deed je goed en wat niet. Waar had ze wat aan en waar niet. Zou ik het terugkijkend anders hebben gedaan? Nee, om de doodeenvoudige reden dat ik het niet anders had kúnnen doen, omdat ik was wie ik toen was. Had ik het anders willen doen? Ja, op sommige punten wel, zeker vanuit de mens die ik nu ben. Vreemd vind ik zelf dat ik me niet zoveel meer kan herinneren van de tijd dat ze klein was. Aan de hand van foto's komt wel het nodige terug; vooral vertedering, en verwondering dat zo iets moois bij mij hoorde.

In een moment van twijfel heb ik aan mijn slapende dochttertje eens begrip gevraagd voor de dingen die ik anders wilde maar niet kon. Haar reactie kwam meteen; geeft niet mama, ik ken je toch! Dat overdrachtelijke moment heb ik nooit vergeten, het gaf me rust. De volgende veertig jaar van haar leven zal ze grotendeels zonder mij moeten doen. Zal ze me missen? Ja, maar niet te veel. Het is groeien en ontgroeien, ondanks of dankzij, in onvoorwaardelijkheid.